

Officer i Løbet af den Tid, han staar i Lieutenantsklassen, kun faar 4 Maaneders Dvælse for hvert Aar. Jeg vil ikke tale om den saare ringe Dvælse, der tilfalder de høiere Klasser, da dette Spørgsmaal jo ikke foreligger. Jeg tror altsaa, at der er al Anledning til varmt at ønske, at det Antal Sekondlieutenanter, som Loven af 1868 hjemler Bestyrelsen Ret til at holde til Tjeneste, naas saa hurtigt som muligt. Det Næste, der kunde indvendes imod denne eventuelle Lov, var, at man, saafremt det varer længe, inden det lykkes at faae Kadrene udvide, vil være henvist til ikke at optage i Korpset til Tjeneste alle de Officerer, der udgaa fra Officerskolen. Ganske sikkert vil det være en Støffelse for dem, der have uddannet sig til Officerer, at være henviste til at søge deres Levebrød, i det Mindste foreløbig, i Koffardimarinen; men som Sømand betragtede kan det dog efter min Mening ikke være dem en haard Støffelse, og paa den anden Side er det jo ikke andet end, hvad der er forudsat i Loven af 1868, idet der udtrykkelig staar, at Søofficerkorpset skal bestaa af et „ubestemt“ Antal Sekondlieutenanter, og at indtil 20 af disse kunne holdes til stadig Tjeneste, saa at Forudsætningen for Loven af 1868 netop er, at Tallet ikke skal begrænses til 20, men kun, at 20 kunne være til Tjeneste. Den Ulempe, som her opstaar, kan altsaa kun have sin Betydning for Individet; Staten har kun Fordel deraf, idet den ser sig i Stand til under vanskelige Forhold at gribe til de fuldt uddannede Officerer, som findes i Koffardimarinen. Jeg finder saaledes ikke, at der er Anledning til at nære Frygt for en større Tilgang, saa meget mere, som den større Tilgang i sig selv reducerer sig til et ikke stort Antal. Der blev tilstaaet to Numre ifjor og i Forfjor, hvilket altsaa udgjør 4 Numre. Der søges om 2 Numre iaar, saa at det i Alt bliver 6; een Balance er imidlertid indtraadt, saa at der ialt er 5 Numre, medens der er 10 Pladser at besætte ved den almindelige Tilgang. Siden Loven af 1868 udkom, er der kun fyldt 10 Pladser ud, idet Afgangen har været temmelig stærk i Officerkorpset. Desværre ser det ud, som om der nu vil indtræde en længere Stagnation, og at saaledes det forudsatte Tilfælde vil kunne indtræde, nemlig at man ikke kan antage alle dem, som afgaae fra Skolen; men jeg tror paa den anden Side, at man kan gjøre Regning paa, at Rigsdagen, saafremt der skulde blive uddannet flere Officerer, end der kan holdes til stadig Tjeneste ifølge Loven af 1868, ikke vil vise sig uwillig til ved en foreløbig Lov at bemyndige Regjeringen til at antage et større Antal, idet det dels alt har vist sig, hvor stor Trangen er til Officerer, og dels ved en ganske simpel Gjennemgaaen af de forskjellige Poster, som selv under de tarveligste Forudsætninger kræves besatte med faste Officerer i Krigstid, tydeligere vil vise sig, at der mindst kræves 20 Premierlieutenanter mere, end vi nu

have. Lægges dertil de 10 Sekondlieutenanter, der mangle i det Antal, som Loven af 1868 bestemmer, saa faae vi 30 Numre, som burde besættes, og dermed vil der vist gaa en Mærkelig hen. Jeg tror altsaa, at jeg uden Bagtanke kan anbefale dette Lovforslag til det høie Things Delvillie, og jeg tilføjer, at det ikke i finantiel Henseende vil kræve noget stort Offer fra Staten, idet det kun dreier sig om Lønning til 2 Kadetter nu og til 2 Kadetter næste Aar, altsaa i alt ca. 2,000 Kr. for de 2 Aar.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Lovforslaget's Overgang til 2den Behandling, som

vedtoges enstemmig med 37 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov angaaende Forandring i Lov om den kommunale Beskatning i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 11te Februar 1863.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

W. Petersen: Til det Foredrag, hvormed min ærede Medforslagsstiller har indbragt det foreliggende Lovforslag, skal jeg kun sige grumme Lidt. Som de Herrer bekendt, gik Loven af 11te Februar 1863 væsentlig ud paa at regulere Skatteforholdene i Kjøbstadkommunerne, saaledes at Skatteobjekterne her for Fremtiden bleve indskrænkede, nemlig til de faste Eiendomme og til Formue og Leilighed, medens man tidligere havde flere Skatter, saaledes Næringskatten, hvilket Alt for Fremtiden skulde bortfalde. Hvad Skatten paa fast Eiendom angaar, da har den i Kjøbstadkommunerne hidtil været udredt paa meget forskjellig Maade, den har været udredt dels efter Assurancesummen, dels efter Arealet, dels efter Bygningsfacaden og maaste paa mange flere Maader. Loven af 11te Februar 1863 fastslog, at for Fremtiden skal der paa hver enkelt Eiendom i Kommunen fastsættes en Skat, som bestandig skal følge denne Eiendom, hvem der end kjøber den, og at denne Eiendomsstat, som hidtil har været væglende og er stegen med den forskjellige Nødvendighed af at skaffe Penge tilveie, for Fremtiden vil være fastslaaet og være bunden til den enkelte Eiendom. Men idet Loven af 11te Februar 1863 har bestemt dette, var det ogsaa nødvendigt, at man fik en Bestemmelse for, hvor stor Andel af den Skat, som Kommunen skulde udrede, Eiendommene skulde bære, og hvor stor en Andel Formue og Leilighed skulde bære. Der blev den Gang truffet den vistnok meget rigtige Bestemmelse, at Eiendommene for Fremtiden skulde bære om-